

היא קדש ואין מעשיה קודש – It is holy, but her actions are not holy

Overview

The view which maintains that מעשה שבת are permitted מן התורה, to be eaten on שבת, interprets the פסוק היא קודש כי, to mean that (only) the שבת is holy, however the forbidden מעשה שבת are not holy, one may eat from them. The word היא excludes the מעשה שבת from being קודש.

תוספות responds to an anticipated difficulty:

ואין להקשות דלא לכתוב לא היא ולא קדש -

And one cannot ask, let it not state neither היא nor קדש, and we would assume on our own that מעשה שבת is not אסור, for there is no פסוק (of קדש) to prohibit it –

תוספות responds:

דהוה אסורה באכילה מכל¹ אשר תיעבתי לך² -

That even without קדש we would assume that מעשה שבת is **אסורה באכילה**, for we would derive this **from** לא תאכל כל תועבה, which is expounded to mean that **whatever I abominated (forbade) you**, should not be eaten -

והכי אמרינן בהדיא בפרק כל הבשר (חולין קטו, א ושם):

And the גמרא states this explicitly in פרק כל הבשר.

Summary

We require the word היא to negate the implication of לא תאכל כל תועבה, and permit מעשה שבת באכילה.

Thinking it over

Is the word היא alone sufficient to negate לא תאכל כל תועבה,³ or do we require both words קדש היא?

¹ See previous תוס' ד"ה אמר [TIE footnote # 3 & 4].

² Therefore, we require the word היא to inform us that (despite the פסוק לא תאכל כל תועבה, nevertheless) מעשה שבת are permitted to be eaten. See 'Thinking it over'.

³ See footnote # 2.